

Државноме Совјету налажем, да Указ овај у Зборник закона уведе, а Попечитељству, да настоји, да се точно набљудави.

Дано у Крагујевцу 14. Фебруарија 1835.

МИЛОШ.

Предеједатељ : Ђоца Марковић, Попечитељи : Лазар Теодоровић, Димитрије Давидовић, Алекса Симић, Аврам Петроњијевић, Милета Радојковић, Државни Секретар Стефан Радичевић.

МИЛОШ ТЕОДОРОВИЋ ОБРЕНОВИЋ

КЊАЗ СРПСКИ

По преслушању државнога Совјета закључујем следејуће :

1. Све аренде које су на касанице до јако плаћене, укидају се од Ђурђева дне ове године, и давање се искључително право касанице, за крмљене говеђета, овчијета, козијета, јагњећета и јарећета меса, без икакве аренде ономе, који се при јавној лицитацији обвезе, да ће здраво и добро месо касанити, а при томе, по најјестинију цену продавати.

2. Трајање уговора, сирјеч Контракта касански, са надлежним Судовима, с којима ће исте уговоре касани закључивати, може се на једну, или ако то Државни Совјет одобри, и на више година закључити.

3. При надметању на лицитацијама, ко ће јестиније месо давати, одредиће се свакој струци меса особита цена, на оку, по којима ће и кантар точно устројен бити.

4. Под јагњеће месо, продавање се само они млади јагњаци, који се од Ускреса до Петрова дне кољу; а доцније клано, под маторо (овчије) месо.

5. Сваки касанин ће дужан бити, у они мјести, гдѣ мјестна власт за добро нађе, и на више раздвојени мјеста касанице у вароши држати, како ће народ удобније с месом моћи служен бити; а стоку мора изван вароши клати, на

ономе мјесту, које му полиција одреди, и месо са свим чисто и уређено у касаницу доносити. При томе ће дужан бити,

6. Сваки дан полицију позвати на осматрење стоке, коју је наудино клати; а полиција ће дужна бити добро мотрити, да стока није врло мршава, или болестна. Ако се једно или друго догоди, то ће полиција таково марвинче касаницу истурити и запосједити му, да друго здравије и гојазније закоље.

7. Кромје тога, дужан је касанин, сваки дан, осим поста, толико говеди клати, како се нико неће потузити моћи, на недостатак меса. А у време поста, неможе га нико приморати да коље.

8. Који касанин лажну меру употреби, томе ће се за сваки закинути 20 драма на оки, по један талир казни узети, која ће се казни свагда удвојавати, колико се год пута у томе ухвати; а Полиција мора изненадним надгледањем на то мотрити по самој дужности својој, нечекајући, да јој се ко за то тужи; ако ли касанин који драм мање, (макар и само један био) од двадесет драма на оки укине, то неће никакве казни платити.

9. Исто тако биће касанин дужан, за свако говече по један талир, а за мање марвинче, по три цванџика казни платити, за које се увати, да је без осматрења полицијнога у чл. 6-ом наведеног заклао.

10. Кромје тога, ако се докаже, да оно марвинче, које је он крадом заклао, није најздравије било; а исто тако, ако би он на страни заклао марвинче од кога примио без знања полиције и крмпо, па би се осведочио, да то месо није од здравог марвинчета; то не само, што ће му се такво месо одузети и бацити; него ће још и 100 талира казни платити.

11. За точно обдржавање свију ови обавезатељства мора сваки касанин, пошто при јавној лицитацији касаница на

њему остане, јемство (кауцију) дати, у вредности од 300 талира; било то у готовоме новцу, или у непокретним добрима, која по процени вешти људи најмање 400 талира вреде, и на која ће се јемство, за безбедност општу, забележити код Суда, и из исти кауција после, казни чл. 8, 9, 10 и 14 наплатити, ако би касанин кривицом својом томе осуђен био.

12. На тај копац, дужан је сваки страни (из другог окружја човек) који касаницу излицитирати жели, свидјетством своје мјестне власти доказати, да довољно непокретни добара има за јемство, у преднаведеном члену оменутом, ако нема готови 300 талира да положи.

13. Ако ли тако свидјетелство садржавајуће у себи вредност добара, странац не донесе; то је он исто тако као и онај, који своји добара нема, дужан или 300 талира одма положити, који ће му се вратити, пошто му рок уговора изиђе или поуздане јемце наћи, који ће за њега добри стојати, да ће сва обавезатељства точно испунити, под којима му се право даје, да сам месо у вароши касани.

14. Ако се касанин попишмани, и пре уговоренога рока касаницу остави; то мора 200 талира платити пишманлука.

15. Уосталоме, обећава правленије касанину, у искључителноме праву његовоме, сваку заштиту с тим уверењем, да ће свакога казнити, одузетком стоке у беглук, ко се год покуси на штету касанина стоку клати, осим месанџија, којима се допушта, да од Ускреса до Петрова дне, јатавце, и од Петрова дне опет до Ускреса маторо без икакве аренде у менама кољу, и кувано или печено (а не пресно) месо продају; и осим они људи, који за своју домаћу потребу, које говече, или друго ситније марвинче закољу, а никоме ништа не уз-продају.

16. Најпосле уговор (контракт), који касанин са судом закључи, добива силу своју за касанина од онога часа, како

се поднине, а за суд у име обшества, од онога дана, кад се Државним Совјетом одобри, коме се мора одмах исти уговор не свршету лиценције, и пошто се обе стране т. ј. и касанин и Суд поднину, послати.

У Крагујевцу 19 Фебруара 1835.

У одсуствију Господина Председателя Држав. Совјета **Лазар Теодоровић**, попечитељ правосудија. Из књаж. држав. Совјета Србскога, одјеленија внутрењег **Димитрије Давидовић**, Попечитељ внутрени дјела. **Стефан Радичевић**, Главни Секр. Државнога Совјета.

ПРОПИС

за парнице о њивама, ливадама, крчевинама и међама.

Његово Височество, Књаз наш, желећи прекратити безпутне парнице о њивама, ливадама, крчевинама и међама њивина, изволео је указом од 25 пр. к. Фебруарија № 579 височајше рјешити, да такве парнице унапредак, ако нису преко кметовскога и капетанскога суда прешле, нико други не рјешава, будући ји они, као мештани имајући пред очима предмет парнице, најлакше и најбоље рјешавати могу. У догађају пак, где би која од препирући се страна кметовском и капетанском пресудом незадовољна била, да капетан дужан буде такве парничаре послати к надлежном суду окружија, с којима да пошаље и точно и верно описање стања парнице њиве, и пресуду своју и кметову с подписом својим и кметова, који су пресудили. Ако би која страна пресудом суда окружија незадовољна била, онда исти суд да великоме суду пошаље точно описање парнице заједно с кметовском и својом пресудом ради пресуде.

У пресуђивању исти парница ваља сваки судија да тамо тежи, да свакога у имаоству његовome утврди. Особито у смотрењу крчевине гореречена височајша одредба гласи, да крчевина припада ономе, који је окрчио је, и из горе извадио, не сматрајући из кога је он села и на кога села грунту окрчио је сарјеч не гледећи, је ли на грунту свога, или другога села окрчио.

Ако би парницау и код већег суда изгубила она страна, која је и код мањег била изгубила, па се као незадовољна